

STYRK KAMPEN I HVERDAGEN stem **enhedslisten** på valgdagen

Hvad gør man, hvis man gerne – meget gerne – vil af med VKO-regeringen, men samtidig tvivler på, at "rød blok" vil gøre tingene så meget anderledes?

På selve valgdagen er det ikke så svært: Mød op og stem. Og stem på Enhedslisten. Og indtil da: Vær sikker på, at alle du kender gør det samme.

VKO: Elitens regering

Når valget er ovre, skulle vi gerne kunne sige: VKO-regeringen faldt, fordi den har været elitens regering i 10 år. Fordi den er en krigs-regering, en nedskærings-regering, en ulighed-regering, en fremmedfjendsk regering, en klima- og miljø-fjendsk regering.

Alt tyder på, at VKO bliver stemt ude af netop disse grunde. Men tager vi punkterne ét efter ét, hvor stor er så forskellen til en S-SF-R-regering?

Ny politik

eller status quo?

Allerede 2 dage inde i valgkampen indgik den radikale Margrethe Vestager en alliance med den konservative Lars Barfoed om samarbejde efter valget. Ny politik eller status quo?

VKO og S-SF-R har været enige om bankpakker, store dele af udlændingepolitikken (minus R), det meste af nedskæringspolitikken, krigene,

EU-politikken osv. osv.

Ja, der er forskelle. Men er det forskelle, man vil kunne mærke på nedskæringsramte skoler, daginstitutioner og hospitaler? Er det forskelle, der kan mærkes af fyringstruede offentligt ansatte? Af arbejdsløse på kontanthjælp og aktivering? Af udvisningstruede flygtninge? Af miljøet og klimaet?

Signal om forandring

Men alene det, at et flertal stemmer VKO ud, er et signal om, at folk ønsker forandring. Og jo flere der stemmer Enhedslisten, jo stærkere er signalet om, at vi ønsker reelle og solidariske forandringer.

Socialistisk Arbejderavis ønsker en rent rød regering, hvor S-SF ikke kan bruge De Radikale som undskyldning for at føre borgerlig politik.

Så meget om den parlamentariske del af valget. For der er faktisk en anden side.

Reel forandring kræver kamp og modstand

Den anden side er, at et nederlag til VKO og fremgang til Enhedslisten vil give selvtillid til alle, der ønsker et solidarisk, multi-kulturelt, fredeligt og bæredygtigt samfund.

Selv om vi ikke skal forvente alverden fra en "rød" regering, så vil den være nødt til at forholde sig til, at den er blevet valgt på et ønske om forandring.

Det giver bedre muligheder for at organisere en kamp fra neden. Og det er nøglen til reel forandring.

Se mere om det inde i avisen.

MØDSTAND

KLIMASKEPTIKERNES REGERING

Når vi nu vælter VKO-regeringen, vil alle vi, der ønsker et mere lige og retfærdigt samfund, alle vi der ønsker at stoppe nedskæringerne, stoppe krigen og statsracismen – kunne gå til verden med større selvtillid.

Og vi skal udnytte denne selvtillid, for vi kan ikke forvente, at der kommer store forbedringer, bare fordi "rød blok" vinder valget, eller fordi Enhedslisten får et godt valgresultat. Hvis vi ikke bare vil nøjes med at se nye ansigter på borgen men også vil have ny politik, er det nemlig op til os selv.

Historien har gang på gang vist os, at forandring og forbedringer for almindelige mennesker ikke er noget, som bliver givet os. De kommer derimod, når vi går fra at være individuelle vælgere til at være handlende kollektiver. Det er denne transformation, som selvtilliden fra valgsejren og Enhedslistens fremgang skal hjælpe os med at skabe.

INTERNATIONALT OPRØR

Nogle er måske ved at tabe pusten, når vi siger, at det ikke er nok at vinde valget. Men vi skal dog huske på, at vi lever i en tid, hvor vi ikke er alene med kravet om forandring. Fra Egypten, Syrien, Tunesien, Palæstina, Grækenland, Spanien, Chile og London ser vi, at millioner er på gaden i kamp. En international protest over fattigdom, arbejdsløshed og manglen på demokrati er under udvikling.

Denne bevægelse kan også komme til Danmark - og når det sker, er det afgørende, at du og dine kammerater og så

store dele af venstre øjen som muligt er med til at skubbe denne bevægelse i den rigtige retning.

VENSTREORIEN- TEREDE NETVÆRK

Vi kan forvente, at krisen fortsætter, og det vil angrebene på vores levestandard også gøre under en S- og SF-regering. Spørgsmålet er så, hvad vores modsvar til dette vil være?

Vi kan forvente, at der også i Danmark er titusindvis, som er parate til at gå på gaden i protest over nedskæringerne. Men som sagt er det nødvendigt, at vi bygger netværk og venstre øj, der vil være med til at organisere disse protester.

Vi skal bygge et netværk, der hjælper til, når folk besætter deres skoler og universiteter i protest over nedskæringer og fyringer. Rundt omkring i Europa har vi set, at besatte skoler og universiteter har været vigtige bastioner for diskussion i bevægelsen, samt været udgangspunkter, hvorfra protester har spredt sig til større dele af samfundet.

Vi skal bygge et netværk, som støtter op, når arbejdere går i strejke for at forsvare deres løn, pension og arbejdsforhold.

Det er nødvendigt, at vi bygger et netværk, der ikke vil tillade, at en strejke står alene – som det skete med CSC-arbejdernes, da de for nyligt tabte deres strid med arbejdsgiveren.

Vi skal derimod opbygge et netværk, der er parat til solidarisk at støtte op om hinanden på tværs af strejkende arbejdspladser. Vi skal være med til at sprede kampen for at gøre de strejkende

så magtfulde som muligt.

GØR FAGFORENINGER TIL VÅBEN I KAMPEN

Vi skal bygge et netværk, der har som mål at forandre vores fagbevægelse fra bovlamme pamperorganisationer til kamporganisationer.

Fagforeninger kan blive meget vigtige våben i kampen for forandring, fordi fagforeninger organiserer ertallet af arbejdere og derved har potentiale til at lukke samfundsproduktionen ned. Det er vigtigt, dels fordi vi hermed kan fratage eliten deres pro t og magt over samfundet, og dels fordi det viser bevægelsen, hvilken magt vi kan udløse, når vi handler kollektivt som klasse.

Sidst men ikke mindst skal vi bygge et netværk, som er solidarisk med de arbejdsløse, med de svage og med indvandrere og ygtninge. Ikke blot fordi det er det mest humane, men fordi vores styrke ligger i fællesskab og i solidariteten med hinanden. Vi skal forsvare denne solidaritet i praksis og gå imod alle forsøg på at lade os opdele af kunstige skel som etnicitet, køn, seksualitet, religion og nationale grænser.

Vi kommer til at se store kampe i den nærmeste fremtid; mellem dem som vil radikal forandring og dem, der vil bevare det rådne kapitalistiske system, som ikke har andet end krise, arbejdsløshed, krig og klimakatastrofer at tilbyde os.

Jeg vil opfordre alle til at blive en del af kampen – dels for at forsvare vores velfærd her og nu, men også for at opbygge et reelt alternativ.

JESPER JUUL MIKKELSEN

KRIGENES

Arian Odabaei, Nej til krig

"Under VKO-regeringen har Danmark nu været en krigsførende nation i ti år. Årsagerne til krigen i Afghanistan, Irak og nu også Libyen, har angiveligt været at skabe demokrati og fred, men når vi i dag ser på verden, kan vi kun

konstatere én ting, nemlig at ti års "krig mod terror" kun har gjort verden til et mere usikkert sted for alle, at verden er blevet mindre demokratisk og endnu mindre fredeligt.

Ti års krig har kostet 41 danske soldater livet. R J H Q G Q X Å H U H F L Y L O H L \$ mens ingen er stillet til ansvar for disse ugerninger. Overtrædelser af internationale konventioner og love er blevet normaliseret og ingen fra hverken VKO-regeringen eller oppositionen, med undtagelse af Enhedslisten, synes at have et problem med det. Herudover har VKO-regeringen brugt enorme summer på den danske krigsmaskine (25 milliarder kroner årligt), hvilket har medført yderligere militarisering af Danmark.

Efter 10 års aktiv krigsdeltagelse, burde der ikke længere herske tvivl om, at "krigen mod terror" ikke er en krig for fred, demokrati eller menneskerettigheder, men derimod for stormagternes geopolitiske og økonomiske interesser. Danmarks har deltaget i disse krige for at pleje de danske virksomheders interesser samt at sikre, at Danmark står på stormagternes side, når krigsbyttet skal deles. På trods af mediernes manglende kritiske dækning af krigen, er krigsmodstanden vokset med årene. Vores vigtigste opgave i dag, er at få krigsmodstanden til at vokse yderligere, ved sætte gang i en bred, åben og synlig fredsbevægelse - Krig er ikke fred og frihed er ikke slaveri."

FARVEL OG UTAK TIL VKO

Ved folketingsvalget 15. september har vi muligheden for at smide Danmarks mest højreorienterede regering i syv årtier på den politiske losseplads.

Ikke siden Venstre-regeringen 1926-1929 under ledelse af godsejeren Thomas Madsen-Mygdal, har det parlamentariske flertal her i landet befundet sig så langt til højre i det politiske spektrum.

Anders Fogh Rasmussen indledte sin tid som statsminister med at proklamere et "opgør med klassekampen". Han og efterfølgeren Lars Løkke Rasmussen har gennem deres politik selv leveret det bedste dementi af den påstand. Millionærerne, milliardærerne og de store virksomheder er blevet forgyldt med store skattelettelser.

Imens er uligheden og fattigdommen eksploderet. Vel at mærke før vi har set konsekvenserne af sidste års halvering af dagpengeperioden og beskæring af børnechecken samt den nye 2020-plans afskaffelse af efterlønnen og fjernelse af SU'en for hjemmeboende og studerende, der ikke gennemfører uddannelsen på normeret på tid.

Den borgerlige klassekamp har ramt de etniske minoriteter ekstra hårdt. Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti (VKO) har indført en særlig lav, fattigdomsfremkaldende ydelse ved navn "start-hjælp" for arbejdsløse flygtninge og indvandrere. Den berygtede 24-års regel ved familiesammenføring, senere afløst af det såkaldte "pointsystem", er et andet af VKO's mere diskriminerende påfund.

Den konstante mistænkeliggørelse og forhånelse af muslimer og deres religion fremkaldte

efter Jyllands-Postens Muhammed-karikaturer en international krise, hvor Danmark blev et symbol på statsracisme og systematiseret diskrimination.

I de ti år Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti har været ved magten, har Danmark ført krig i hele tre forskellige lande. Løgner om masseødelæggelsesvåben førte i Irak til mere end én million døde og til torturscenerne i Abu Ghraib.

I Afghanistan er situationen i dag værre end under Taliban, hvis man f.eks. spørger menneskerettighedsaktivisten Malalai Joya og kvindeorganisationen RAWA.

Under påskud af menneskerettigheder har danske F16-fly bombet Libyen, selv om udenrigsminister Lene Espersen så sent som sidste år godkendte salg af militærudstyr til Gaddafi-regimet.

Det var næppe heller af hensyn til befolkningen i Bahrain, at regeringen tidligere i år lod Dronning Margrethe overrække en orden til den lokale diktator.

Vi kunne fortsætte med at opremse VKO's politiske katastrofer i forhold til den økonomiske krise, klimaet, uddannelse, sundhed osv. osv.

Men alene det allerede nævnte burde være rigelig grund til, hvorfor det er tid til at sige farvel, men bestemt ikke tak, til VKO.

LARS HENRIK CARLSKOV

KAPITALISTERNES REGERING

Olaf Schroeder-Løndorf, næstformand i Stilladsarbejdernes Brancheklub af 1920

Hvad har ti år med VKO betydet for dit fagområde og jeres medlemmer?

I vores branche er vores arbejdsdag ofte afhængig af vejret. Udførelsen af stilladsarbejde kan ikke altid bliver gjort sikkert og forsvarligt i regn- eller snevejr, derfor er det vigtigt, at vi kan få dagpenge for de timer i vinterhalvåret, hvor arbejdet ikke kan udføres. Fjernelse af efterlønnen betyder, at mange af vores kollegaer, som er nedslidte efter at have løftet op til ti tons stål hver dag i mange år, skal tilbringe flere år på arbejdsmarkedet end de reelt kan holde til.

Vi blev også afskåret fra nogle – for vores branche – vigtige kurser. Kurser vi besøgte meget i vinterperioden, hvor vi ikke havde så meget arbejde og hellere ville uddannes end at være dagpenge-modtagere. Nu kan vi ikke tage en række af kurser, der koster mere end 3.500 kroner, når vi er ledige. Men angrebene har ikke ramt stilladsbranchen alene. Forringelser af dagpengesystemet betyder også dårligere forhold for mange andre fagområder.

For mig virker det mere som et angreb af VKO imod de større fagforeninger for at svække sammenholdet og dens styrke.

ER FAIR LØSNING VIRKELIG FAIR?

Socialdemokraterne og SF går til valg på Fair Løsning. Det skal signalere en anden og mere solidarisk plan for Danmarks økonomi end de borgerlige. Men er planen fair for arbejderklassen?

Fair løsning hviler på to grundlæggende forudsætninger. Den ene er, at kapitalismens markedslogikker og kapitalens behov fortsat er en naturlov. I krisetider skal de hjælpes og arbejderklassen skal betale. S og SF fortsætter grundlæggende den kurs med nyliberal politik i det offentlige og en barbering af velfærden til fordel for kapitalen.

Den anden forudsætning er, at S og SF fortsætter på basis af alle de store forlig, de har lavet med VKO om bankpakker, uddannelse, krig/forsvar, transport/klima, retsforhold m.m. Forlig som er gennemsyret af nyliberale nedskæringer og omfordeling af penge og magt til kapitalen. Fair løsning er en videreførelse af denne politik med symbolsk solidaritet.

12 MIN MERE?

S og SF foreslår, at den gennemsnitlige arbejdstid skal hæves med 1 time om ugen. Det giver et forventet provenu på 15 mia. kr. Hertil vil S og SF få uddannelsessøgende hurtigere igennem uddannelsessystemet, samt give flere uddannelse. Det giver et forventet provenu på hhv. 5 mia. og 2,3 mia. kr. I alt bidrager de tre tiltag med 22,3 mia.kr. Det er med andre ord lønarbejderne og de uddannelsessøgende, der skal betale for at lukke huller i statskassen.

Fra de 4 skatteudspil, der udgør Fair Forandring, mener S og SF, at der kan hentes 12,2 mia.kr. til investering i velfærden. De skatteudspil, som udgør Fair Forandring, skaffer en total finansiering på 24,5 mia. kr. og anvender 21,7 mia.

heraf - altså 12,5 mia. til øget velfærd.

Men af de 24,5 mia. som Fair Forandring tilvejebringer, så kan maksimalt 15,2 mia. kr. siges at stamme fra afgifter på erhvervslivet og de allerrigeste. Det drejer sig om tiltag som højere selskabsskat, øget lønsumsafgift i den finansielle sektor, millionærskat, og sænket pensionsfradrag. Men mange af de store skatter betales af ganske almindelige lønmodtagere gennem højere afgifter på cigaretter og slik (3,9 mia.), kørselsafgifter i storbyerne (6,8 mia., hvoraf kun 3 mia. direkte afsættes til billigere kollektiv trafik).

Samtidig betales de investeringer i velfærd, som S og SF vil foretage, af lønmodtagerne gennem krav til højere produktivitet i det offentlige. Hele 10 mia. kr. skal komme fra produktivitetforbedringer, som jo i sidste ende er resultatet af, at arbejdet bliver mere intensivt for de offentligt ansatte. Det skal bl.a. gøres ved at øge privatisering og udlicitering.

ARBEJDERPARTIERNE S-SF?

Ud af en samlet finansiering i Fair Løsning på i alt 48,5 mia. kr. tilvejebringer erhvervslivet og de allerrigeste altså blot 15,2 mia. kr. eller lige omkring 1/3 af den økonomiske byrde. Den klassesamarbejdslogik, som S og SF forsøger at genoplive, er således mere end amputeret – ja faktisk går den direkte arbejdsgivernes ærinde.

Siden Fair løsning blev lagt frem i 2010 er den suppleret af en vækstplan som indeholder yderligere fordele til kapitalen.

- Skattevindu, hvor virksomheder kan investere skattefrit i 2012
- Flere offentligt private partnerskaber
- Offentlig efterspørgsel skal fremme private firmaer, deres produktivitet og innovation
- Fortsættelse af Eksportlånordningen på 20 mia. kr. (fra

Bankpakke II)

- Ligestilling af offentlige og private virksomheder i løsning af serviceopgaver

- Danske universiteter skal oprette erhvervsforskningscentre til at skabe eksportafsætning i Brasilien, Rusland, Indien, og Kina.

Derudover har S og SF lovet boligejerne skattestop og tilskud. De har lovet at acceptere de borgerliges angreb på efterlønnen, hvis der er flertal. De har til gengæld ikke lovet arbejderklassen, at dagpengeperioden igen kan blive 4 år. De har heller ikke lovet at dyrtidsregulere dagpenge og pensioner.

FORTIDENS SYNDER

Socialdemokraterne har været i regering meget af tiden de sidste 80 år. De har taget æren for at sidde i spidsen for opbygningen af velfærdssamfundet. De glemmer bare også fortællingen om, hvordan de administrer kapitalismen, når der er krise.

Nyrup sad i 9 år før Løkke og Anders Fogh. De 9 år var præget af nyliberale nedskæringer i det offentlige, massive privatiseringer og de første angreb på efterlønnen. Anker Jørgensen var statsminister i slutningen af 1970'erne og begyndelsen af 1980'erne hvor krisen eksploderede i arbejdsløshed og skyhøje renter. Anker svarede igen med indefrosne dyrtidsportioner, overenskomststindgreb og forringelser af dagpenge for ungdommen. Jens Otto Krag leverede også angreb på dyrtidsbetalingen sammen med SF.

Historien viser os altså, at S-SF's fairness ikke er for den almindelige befolkning - men for erhvervslivet.

JAKOB NERUP